

Jednoho dne to pomalu dochází,
něco se mění, nálada se ztrácí,
zrak se zakalí, z čeho to pochází,
myšlenky těžknou a sny se vytrácí.

Nohy se loudají a marně hledají směr,
venku je podzim a ty nejsi připraven,
síly ubývají a úkolů nepoměr,
cesta je jedna, už musíš z kola ven.

Dívat se do zrcadla bolí,
když už ti bylo čtyřicet,
kam se poděl ten usměv smělý,
vše, cos chtěl světu vykřičet.

Ruce jsou chladný, mysl je bezradná,
po dlouhým mejdanu deprese vítězí,
naivně hledáš, jak odrazit se od dna,
spánek už není nápad, je přítěží.

Vůbec už nevíš, co tě baví,
jestli má cenu chodit dál,
všechno do cesty se ti staví,
osud určuje pravidla.